

Scite se întâmplă în teatre?

Teatru mare, ambii mari

„Bulandra”

De fiecare dată, mai ales în anii din urmă, vestea apariției unui nou director la conducerea cutăru sau cutăru teatru a fost, vorba poetului, „lung prilej de vorbe și de ipoteze”: cine l-a „pus” (he-he, știm noi!), de ce l-a pus (ei bravo, parcă nu știm noi?!), cât o să stea (ii mănâncă ăia capul, nici o grijă!), cui o să facă el de „petrecanie” (are o listă întregă, dom’le, mi-a spus X că a văzut-o Y) și așa mai departe, până foarte departe. Nu se putea să fie altfel nici în cazul regizorului Ștefan Iordănescu – Ștefănuț, cum îi spun cunoscuții –, mai ales că în cabinetul directorial pe care l-a ocupat nu demult au „locuit” personalități celebre (Lucia Sturdza-Bulandra, Liviu Ciulei), iar el, Ștefănuț, nu are încă nici 45 de ani. Și ar mai fi și alte motive... Tocmai pentru a elucida cât de cât poziția și intențiile sale față de ansamblul căruia îi este, acum, „șef”, l-am abordat într-o dimineață, nimerind în biroul lui, întâmplător, tocmai pe când discuta la telefon, cu un coleg director, despre... firește, despre bani, adică despre lipsa lor. „Trebuie să limpezim chestia asta împreună, toate teatrele subvenționate de Primărie. La Timișoara, lucrurile erau mai clare; aici, la «Bulandra»...”

Chiar: cum și de ce ai venit director la „Bulandra”? Ți-ai dorit în mod special acest lucru?

Cum am venit? Prin concurs! (Râde.) Nu m-am gândit niciodată să ajung aici în postura asta; mă gândeam, cel mult, ce norocos aș fi să fac măcar un spectacol la Teatrul „Bulandra”! Dar a fost o conjunctură – în România sunt întotdeauna conjuncturi... Vorbind serios, eu vin la „Bulandra” după o anumită experiență ca director al

Teatrului Național din Timișoara și după o anumită experiență în cadrul Uniunii Teatrelor din Europa – și cum „Bulandra” e membru în Uniune, am fost preferat, probabil, și din acest punct de vedere, pentru ca relația teatrului cu Uniunea să meargă cât mai bine. Pe de altă parte, e necesar ca unii oameni să renunțe la preocupările lor individuale pentru a încerca să pună pe picioare teatrul românesc; să-l facă să funcționeze. Ca

produs artistic el este, firește, foarte bun; nu e la fel însă și ca sistem de organizare. Iar lucrul acesta nu se poate face, oricâte legi minunate – ipotetice, de altfel... – ar produce Ministerul Culturii, decât prin reformarea câtorva celule funcționale din teatru. Dacă fiecare teatru reușește acest lucru, atunci, peste câțiva ani, sistemul teatral din România va ajunge la un nivel care să-i permită să se apropie de marea performanță. Fiindcă, după părerea mea, în momentul de față, în România, marea performanță e mai degrabă rezultatul unei întâmplări decât al unui sistem organizat. Și nu văd de ce niște instituții bugetare n-ar putea să producă performanță, ca să zic așa, planificată, la fel ca unele companii particulare – exemplul SMART-ului este cel mai la îndemână. Lucrul ăsta e mai puțin greu decât pare – ca, de altfel, și reforma, cuvânt care, pe de o parte, nu mai înseamnă nimic, iar, pe de altă parte, sperie pe toată lumea. Mai ales în domeniul nostru, unde suntem foarte puțini, reforma nu înseamnă deloc disponibilizare de personal, pentru că tot cu ei trebuie să se lucreze, nu avem de unde lua alții. Spunea la un moment dat ministrul Culturii că nu a făcut reforma pentru că 87% dintre angajații chestionați au răspuns că vor să rămână în vechiul sistem. (N. n.: acum circa doi ani, Ministerul Culturii a distribuit în teatre niște chestionare conținând numeroase întrebări, unele

în formulări foarte savante, chestionare menite să "ia pulsul" mișcării teatrale în privința reformei.) Ei bine, asta a fost un rezultat fals, pentru că problema era pusă în mod fals, iar oamenilor nu li s-a explicat despre ce era vorba de fapt. Uite, de pildă, într-un teatru de provincie: cum aş putea să-i disponibilizez pe toți, în ideea că nu știu ce regizor va avea cândva nevoie de ei pentru un spectacol? Eu pe urmă ce aş face? Cu cine aş mai lucra? Nu tot cu ei? Că doar nu pot să import un teatru întreg din alt oraș. Și chestiunea e valabilă și pentru București, unde posibilitățile de migrare între teatre sunt mai mari; nici aici n-ar merge. Alta e problema, cred eu: să-i responsabilizezi pe angajații unui teatru, fie că au contract nedeterminat, fie că au contract temporar. Să-i obligi să-și facă bine treaba pentru care sunt plătiți. La urma urmei, prima noastră obligație este față de public.

Hm, evident! Spune-mi, te rog, în ce stare ai găsit Teatrul "Bulandra", privit dinăuntru? Văzut din afară nu arăta, din păcate, prea bine după directoratul unui mare actor, care nu a fost însă și un mare manager. Cum era teatrul când l-ai preluat?

Aparent paradoxal față de ceea ce am spus până acum – de fapt, nu e paradoxal –, mesajul pe care l-am lansat către Teatrul "Bulandra" încă din ziua concursului pentru post a fost acela al continuității. O continuitate legată de predecesorul imediat, dar și de întreaga istorie a acestui teatru, care, normal, îl include pe acest predecesor. Teatrul "Bulandra", chiar dacă nu a avut performanțe excepționale sub fiecare directorat, a reușit de fiecare dată să "pună o cărămidă", dacă nu mai multe. Trebuie continuate lucrurile bune și, în orice caz, nu trebuie nimic rupt, fracturat, pentru că fractura, în societatea românească, generează haos. (N. n.: *discuția a avut loc în ziua următoare crizei de guvern din decembrie.*) Asta e punctul slab al Teatrului "Bulandra" în ultimii zece ani: faptul că directorii s-au succedat la intervale foarte scurte; media, pentru fiecare, e sub doi ani. Și fiecare, mai mult sau mai puțin, a încercat să rupă cu trecutul imediat, consumându-și timpul cu schimbarea a ceea ce făcuse, bun sau rău, predecesorul. De aceea, eu încerc acum să refac o anume continuitate, de pildă reluând cât mai multe dintre spectacolele vechi, care nu au murit toate de moarte naturală. Nu putem opri teatrul pentru următoarele șase luni, până scoatem noi viitoarele mari producții, pentru că s-ar putea ca ele să nu iasă. E foarte simplu să vii într-o instituție și să începi să dai oamenii afară ca să-ți i pui, cum se spune, "pe-ai

tăi". Eu cred că meseria de director constă în primul rând în a folosi în mod pozitiv ceea ce ai. Sigur că nicăieri nu există indivizi perfecți, ideali. Treaba mea e să pun fiecare persoană într-un loc unde să dea randamentul maxim, să depistez carentele care există în relațiile dintre ei și să le îndepărtez, pentru ca întregul să funcționeze ca un adevărat întreg. Asta am încercat să fac și la Timișoara și, zic eu, am reușit în mare măsură. Într-un fel, acum mă simt ca acolo, acum trei ani, la început. De pildă, circulau tot felul de zvonuri teribile că o să dau afară trei sferturi din teatru; or, practic, n-am dat pe nimeni afară de acolo. Au fost două-trei cazuri penale, dar altfel, Doamne ferește!, n-am concediat pe nimeni. S-a mai întâmplat să am fricțiuni cu câte cineva, dar asta nu a influențat cu nimic poziția celui cineva în cadrul instituției. Același lucru vreau să se întâmple și aici. Nu vreau să afirm că toate competențele sunt maxime – n-ar fi adevărat –, dar pot să declar că, în circa trei luni, am să reușesc să-i fac pe toți să lucreze mai eficient. Astea nu sunt niște acțiuni spectaculoase, dar prefer să le fac, în loc să zugrăvesc fațada sau să schimb mobila din birouri. Un teatru trăiește în primul rând prin producție, prin eficiența personalului artistic la "locul de muncă", deci prin numărul de spectacole și prin calitatea lor; toate compartimentele care servesc acest element principal, spectacolul, trebuie să funcționeze cât mai bine, pentru ca producția să fie cât mai lesnicioasă. Dacă reușim asta, cred că Teatrul "Bulandra" poate să "atace" și spectacole de anvergură, de performanță maximă.

"Atac" și eu acum o chestiune mai delicată. Tu ești nu numai directorul acestui teatru, ci și fiul unei regizoare – una dintre cele mai mari regizoare din România –, angajată a acestui teatru...

Ba nu, sunt într-o situație și mai proastă: o am aici pe mama, Cătălina Buzoianu, și pe soră-mea, Velica Panduru – pe care, de altfel, le-am "moștenit"; ele fac parte din "zestrea" predecesorilor. De dat afară nu pot să le dau, fiindcă n-au făcut nimic rău până acuma...

Dar ai să practici... nepotismul - ori cum să-i zic?

Nu, n-o să-l practic! Toată lumea din teatru – nu numai din Teatrul "Bulandra" – știe, de altfel, că fac o mare diferență între relațiile artistice și cele de familie. Chiar mi s-a spus, uneori, că exagerez. Așa că săraca maică-mea va fi, probabil, chiar puțin nedreptățită aici, ca să îndepărtez orice idee de tratament preferențial. Chiar zilele

astea, relațiile dintre noi nu sunt dintre cele mai bune, pentru că nu i-am oferit tot ce-i trebuia pentru piesa la care lucrează acum. Totuși, avantajul de a o avea pe Cătălina Buzoianu în teatru constă în faptul că ea e un om foarte serios, care-și duce la îndeplinire cu multă precizie programul pe care și l-a propus. De pildă, am instituit sistemul acela cu directorii asociați: Cătălina Buzoianu are deja un program serios, pe trei ani de acum înainte.

Care sunt ceilalți directori asociați și cum funcționează, de fapt, sistemul acesta?

Alexandru Darie și Alexandru Tocilescu. Am creat, așadar, un statut special pentru regizorii angajați, diminuându-mi cumva, hai să zicem, forța artistică pe care mi-o conferă legea. Având în vedere că nu am lucrat niciodată în acest teatru, nu cred că am puterea și... tupeul de a impune un program de unul singur... Am adoptat acest sistem, foarte folosit în Europa... Aici fac o paranteză. Teatrul "Bulandra" trebuie reformat și din alt punct de vedere: fiind membru al Uniunii Teatrelor din Europa, trebuie să aibă o structură compatibilă cu a celorlalte teatre din Uniune. Or acest sistem al directorilor asociați este foarte uzitat în Europa; ei sunt regizori importanți, care propun programe solide, iar mie îmi revine misiunea de a le corela și de a media eventualele discrepanțe.

Totuși, ești tu însuși regizor. Cum ai să rezolvi această problemă? Vei monta și tu la Teatrul "Bulandra" sau nu?

Nu, probabil că nu. De altfel, e o chestie complet ridicolă: am făcut trei tentative de a monta la "Bulandra" și, de fiecare dată, s-a schimbat directorul! (*Râde.*) Pe cuvântul meu că așa a fost! Nu, nu voi monta, fiindcă o să fiu, probabil, ocupat să lucrez în alte părți. Sigur, nu pot să exclud definitiv această eventualitate. Dacă, Doamne ferește!, se întâmplă ceva, eu o să fiu, bineînțeles, gata să intervin, să salvez situația, dar nu pot să estimez că se va întâmpla ceva rău, pentru că tot eu o să am grijă să nu se întâmple. De altfel, până când mecanismul se pune pe roate, sunt extrem de ocupat – în fiecare zi plec acasă pe la 10 seara...

Te vei "baza" exclusiv pe regizorii angajați sau ai de gând să inviți și pe alții?

Ei îi invită. Programul fiecăruia cuprinde propriile spectacole și, de asemenea, invitații. Și trupa de actori este modelată în funcție de cerințele fiecăruia. Bineînțeles, și în funcție de posibilitățile instituției – și aicea inter-

Scite se întâmplă în teatre?

vin eu. Dar am cerut fiecărui director asociat o listă cu actorii pe care și-i dorește; pe unii i-am și angajat. Tot așa am procedat și la Timișoara, pentru Stagiunea Europeană.

Fiindcă ai pomenit despre asta: eu n-am văzut nici unul dintre spectacolele din această Stagiune, dar ecurile pe care le-am perceput nu au fost tocmai bune. Intenția era, desigur, nobilă, dar...

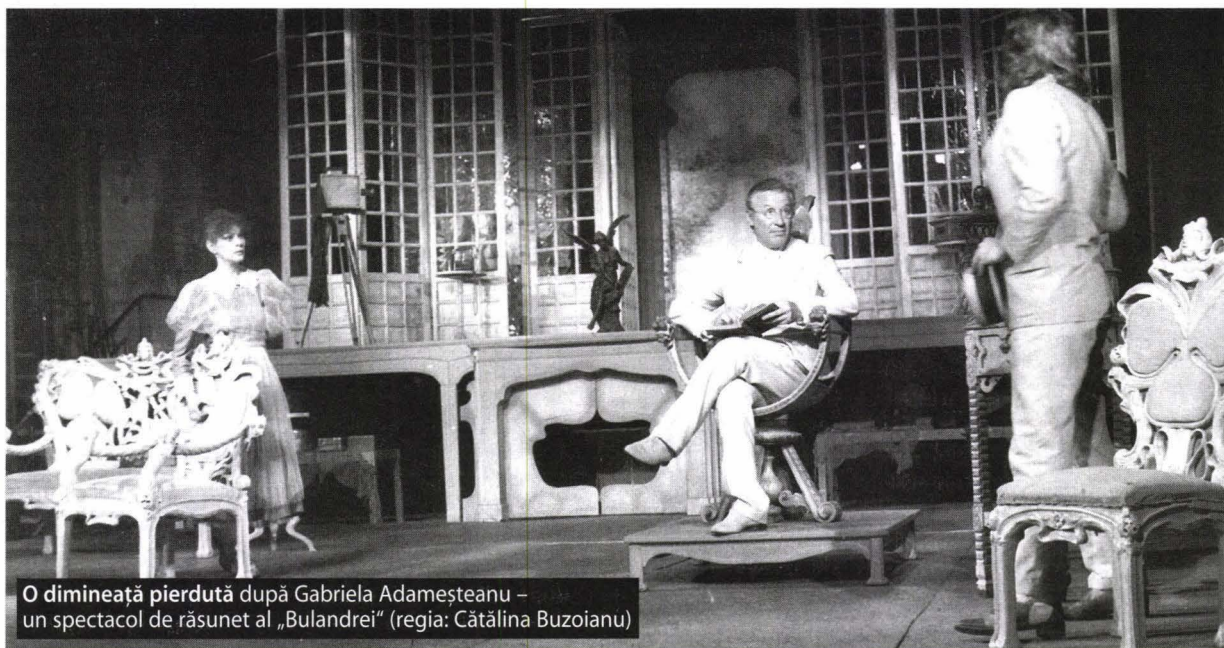
Stagiunea Europeană a avut cu totul alt obiectiv decât producerea de spectacole mari – sigur, dacă ar fi existat, ar fi fost minunat, dar ceea ce am dorit eu a fost să pun Teatrul Național din Timișoara în situația materială și organizatorică de a asigura realizarea de producții la standard european. Nu e vorba de banii oferiți regizorilor străini care au lucrat – sumele au fost absolut derizorii, ei știau că nu vin în România ca să facă bani –, ci de dotarea teatrului. În clipa de față, pot să afirm că oricine va veni la Timișoara, de oriunde, ca să facă un spectacol, va găsi acolo condiții de lucru europene: actori – mă rog, mai buni sau mai răi, ca oriunde, dar care știu ce înseamnă să "scoți" un spectacol în trei-patru săptămâni, un serviciu de producție care asigură furnizarea la timp, la dată fixă, a tuturor elementelor necesare, un serviciu de organizare-programare capabil să realizeze în detalii un program ferm, în condițiile în care, la Timișoara, sala se împarte cu Opera. Unde s-a mai pomenit, în România, ca un teatru care nu are sală de repetiții să scoată un spectacol în patru săptămâni? Și, în afară de asta, și rezultatele artistice

sunt foarte bune: am fost invitați la festivaluri din străinătate alături de trupe precum Piccolo Teatro sau ansamblul lituanian al lui Eimuntas Nekrošius. Asta nu e jucărie, domnule! Am fost deja invitați în Columbia, am făcut un turneu la Marsilia, la Teatrul Toursky, unde am demonstrat că, în materie de organizare, putem fi mai nemți decât francezii! Deci, nu e chiar așa cum se bârfește pe la noi!

Ca să ne întoarcem la "Bulandra", crezi că vei putea introduce și aici sistemul ăsta "nemțesc"? "Bulandra" este – și a fost întotdeauna – un teatru mai special, cu multe "fiare" strânse în aceeași cușcă...

Dacă nu nemțesc, măcar austriac! (*Râde.*) "Bulandra" a trăit perioade când a fost foarte bine organizat și a funcționat impecabil; de fapt, cred că în fiecare om de aici a rămas, cumva, amintirea acestei discipline. Totul e ca fiecare să înțeleagă că este la mijloc interesul comun, "firma", ca să nu folosesc cuvinte mai pretentioase. Asta e sarcina mea: să-i fac să înțeleagă cât mai repede că, dacă interesul comun nu este acela de a ține "firma" sus, ea se duce naibii oricine ar fi director și orice ar face el. Și să se renunțe la sistemul ăsta balcanic în care se așteaptă tot timpul "indicații" de la tătucul-director! Fiecare șef de compartiment să devină responsabil și să răspundă individual pentru munca lui! De altfel, lucrul a început să fie înțeles; ca dovadă, în numai două luni, am și reușit să depistăm niște fonduri – nu sponsorizări, fonduri provenite din banul

public! – cu care vom îmbunătăți dotările teatrului. Asta mi se pare mie cam învechi la "Bulandra" – partea tehnică. Acum aștept deja să vină echipamentele. Astfel, atât regizorii angajați, cât și invitații, vor avea condiții optime. Nu trebuie uitat că "Bulandra", ca membru în Uniunea Teatrelor Europene, este un teatru european și trebuie să aibă un aport mult mai important în Uniune. Oricum, premisele există: "Bulandra" a organizat în '95 una dintre cele mai bune ediții ale Festivalului Uniunii – și n-o spun numai eu, au spus-o și străinii. Or, dacă reușim să ne apropiem și din punct de vedere tehnic și structural de standardele europene, înseamnă că vom putea discuta cu oricine nu numai de la egal la egal, ci chiar de pe poziții de superioritate, fiindcă potențialul artistic al teatrului românesc este foarte înalt. Asta doresc eu să se întâmple. La "Bulandra" și în România, în general, dacă se poate. Ceea ce vreau să înțeleagă toată lumea este că nu am de gând să canalizez, în secunda asta, toate energiile teatrului către producerea unui spectacol mare; nu asta mă interesează, ci crearea unei "baze" pe care să se poată ridica apoi multe spectacole mari. Persoana care va veni după mine poate să fie cineva de mare reprezentativitate, care va găsi un teatru funcțional. Iar asta e treaba mea, să-l fac funcțional. Asta vreau și de-asta am venit aici – mă întreabai la început... Vreau să pun teatrul pe picioare utilizând toată această enormă energie pozitivă care există aici – fiindcă asta e "Bulandra", chiar în epocile când nu merge bine: e cel mai

O dimineață pierdută după Gabriela Adameșteanu – un spectacol de răsunset al „Bulandrei” (regia: Cătălina Buzoianu)

bun teatru din România, cu actori mari, cu regizori mari, cu un "ce" numai al lui. Eu aicea mă simt "la stăpân". N-am venit într-un loc comod, în care să stau și să-mi meargă bine. Am o sarcină de îndeplinit – și o văd perfect realizabilă.

Eu îți doresc, din toată inima, succes! Dar ca regizor nu ai, totuși, nici un fel de gânduri sau de porniri mai concrete?

Deocamdată n-am nici un fel de gând fiindcă nici nu am când... Sunt în continuare regizor angajat la teatrul din Arad și o să trebuiască să fac acolo un spectacol, ca să-mi justific salariul – glumesc: eu sunt, am fost întotdeauna foarte legat de acel teatru. Și acum, dacă nu mai sunt director la Timișoara, poate că viitorul director o să mă invite să fac un spectacol acolo. Am muncit atât de mult ca să pun în funcțiune acel teatru încât...

...încât acum vrei să verifici pe pielea ta cum merge!

Da, cred că pot să-mi permit asta, mai ales că nu mai sunt implicat în deciziile de conducere. Cu toate că... Uite, asta e un lucru de care trebuie să pomeniți, fiindcă m-a făcut să mă simt extraordinar de bine și... Până acum n-am vorbit despre asta, dar, dacă tot "există acte"... Teatrul Național din Timișoara are la această oră o sută trei angajați. Ei bine, din acești o sută trei angajați, nouăzeci și șase au semnat un memoriu către Ministerul Culturii, prin care cereau ca eu să rămân în continuare director acolo. Or, ca atâția oameni să spună: "Dom'le, asta a făcut ceva bun aici" e un lucru care m-a bucurat enorm. Firește că nu se poate aplica formula dorită de ei, dar în continuare mă simt foarte legat de Teatrul Național din Timișoara. M-a deranjat foarte tare faptul că am fost eliberat din funcție la data de 8 decembrie cu data de 1 noiembrie, în acest interval eu făcând frumos naveta București-Timișoara pe bani proprii și fiind director la două teatre, dar pe gratis! Deci am fost eliberat din funcție cu data de 1 noiembrie, nefiind păstrat nici măcar pe postul de consultant artistic pe care fusesem angajat. Asta m-a lovit, dar, în fine, am considerat-o o carență de funcționare în cadrul departamentului Resurse umane din Ministerul Culturii... Am discutat și cu ministrul Culturii: "Hai să facem în România un lucru care să se întemeieze pe o relație legală și amiabilă!". Să facem cum se face peste tot în lume: în clipa când un director pleacă, el predă succesoriului său instituția. Nu se poate să dispari brusc, iar cel care vine după tine să nu știe nimic din ce s-a făcut până la el –

e o prostie și o mârânie! Nu e posibil să mă sune și acuma în fiecare zi oamenii de la Timișoara și să mă întrebe ba una, ba alta, fiindcă nimeni nu știe nimic. Pe mine ar trebui nici să nu mă mai intereseze: am ajuns director la "Bulandra", mi-am văzut visul cu ochii – cu toate că nu l-am avut niciodată! –, salutare, ce-mi mai pasă mie? Dar nu e normal! Acum lucrează acolo Beatrice Bleonț, un spectacol greu, o să vină Hausvater – eu dețin mecanismele proiectelor lor; o să vină oameni din Uniunea Teatrelor Europene, asistentul lui Peter Stein, Mathias Gert, care o să pună **Merlin**...

Al lui Dorst?

Da! Îți dai seama ce piesă... O să vină omul cel mai la modă acum la Dramaten de la Stockholm, Stefan Larsson, să pună **Rața sălbatică**... Eu am negociat cu toți ăștia, am stabilit niște lucruri – și acuma eu plec și nimeni nu mai știe nimic! Un teatru trebuie să meargă continuu, nu are voie să aibă falii în activitate. Nu poți să-l eliberezi din funcție pe directorul general, să-l numești pe adjunct director general interimar și pe urmă să nu se mai întâmple nimic! Firește că oamenii de acolo mă sună aproape în fiecare zi, să mă întrebe, să se consulte... Dar nu e normal! Pe urmă, festivalul care urmează să se facă în aprilie...

Cel amânat de astă-toamnă...

Da, ăla! Și v-am explicat la toți de ce l-am amânat. Nu aveam bani și pentru festival, și pentru Stagiunea Europeană, trebuia să aleg. Producțiile din ianuarie-martie necostând mai nimic – aici sunt diverse aranjamente, dar să nu mai lungesc discuția –, în aprilie o să avem bani pentru festival. Căci pe Ministerul Culturii, după cum se știe, nu ne putem baza. Festivalul Dramaturgiei Românești e un fel de întreprindere particulară! Există fiindcă au vrut ăia de la Timișoara să facă un festival, nu fiindcă sprijină statul român dramaturgia românească – pentru că *n-o sprijină*! Asta am făcut la Timișoara și asta trebuie făcut în continuare, până când noul director – care o fi el! – o să înceapă să-și pună în aplicare propriul program. Acuma, dacă vine unul care îi dă afară pe toți, după părerea mea, e un prost! El are acolo o serie de mecanisme care funcționează și un sistem de relații europene bine pus la punct. Fiindcă, între altele, am vrut să demonstrez că există și un alt mod de a stabili relații europene decât modelul Craiova, care de altfel e foarte bun, dar care se bazează foarte mult pe relațiile directe ale unei persoane; el nu poate fi copiat. Teatrul din Craiova în Europa înseamnă, de fapt,

Silviu Purcărete și spectacolele lui. Nu poți să-l ai pe Silviu Purcărete în toată România!! Teatrul Național din Timișoara nu a făcut spectacole frumoase, pentru că – nu vă supărați! – măsura unui teatru e dată de măsura oamenilor care-l compun. Ei pot fi făcuți să muncească mai bine sau mai mult într-un moment, dar nu pot fi transformați în altceva decât sunt. Un teatru e bun în primul rând dacă are o trupă bună de actori, dar ca să ai actori buni în provincie, trebuie să ai cum să-i ții acolo. Eu am înnebunit, la Timișoara, închiriind apartamente pentru actori – mai mult de-atât n-am putut să fac! Spuneam că sunt bani; sunt, dar exact pentru acei oameni aflați acolo. Ca să facem *alt* teatru, ne-ar trebui *alți* bani! Nu putem judeca performanțele artistice ale Timișoarei în raport cu cele ale Craiovei, pentru că de la Timișoara lipsește un amănunt esențial: Silviu Purcărete! (Folosesc numele ăsta în mod generic...) Când o să-l avem... Dar acum Timișoara poate oferi condiții normale de lucru și lui Purcărete, și lui... Mecanismul abia de-acum încolo va rodi din plin.

Revenind: care e viitoarea premieră la "Bulandra"?

Turandot, un scenariu după Carlo Gozzi, în regia Cătălinei Buzoianu, cu premiera în 29 ianuarie. Apoi, o să fie Măniuțiu cu două piese, domnul Ciulei, în paralel cu a doua montare a lui Măniuțiu, va face **Hamlet** cu Marcel Lureș – în aprilie vor fi amândouă –, pe urmă vine Duce Darie, de fapt mai repede, în februarie, iar mai târziu o să pună **Casa Bernardei Alba**, după aceea îl așteptăm pe Planchon (să sperăm că va putea veni, dacă nu, am două "rezerve"). Cam asta va fi în stagiunea curentă. Pe urmă: un proiect cu **Mediterrana** – Cătălina Buzoianu – și tot ea, cu **Visul** lui Strindberg...

În sfârșit!

Da, trebuia de mult să-l facă, dar acuma chiar o să-l facă! Pe urmă, Sandu Dabija o să pună o piesă cu Vali Seciu, la toamnă; Karin Beier va lucra la sfârșitul stagiunii viitoare...

Cum văd, numai "lume bună"!

Da, ca să nu-ți mai spun câte propuneri avem! De aceea, volumul de muncă e foarte mare pentru actori.

Nu-i nimic, în teatru, cu cât se muncește mai mult, cu atât se cârtește mai puțin...

Așa e. Eu zic chiar că nu se muncește destul acuma! Prin urmare, am de gând să le dau și mai mult de lucru!

Alice Georgescu